

Margaret Atwood parla sobre *L'any del Diluvi*

«QUÈ LI ESTÀ PASSANT AL NOSTRE MÓN? QUÈ HI PODEM FER NOSALTRES PER REPARAR ELS DANYS? QUANT DE TEMPS TENIM? EN UNES ALTRES PARAULES, QUINA CLASSE DE PERSONES PODRIA FER FRONT A AQUEST REPTA? I, SI NO CONSIDEREM QUE VAL LA PENA SALVAR EL NOSTRE PLANETA, PER QUÈ ENS N'HAURÍEM DE PREOCUPAR?»

«Fins ara mai no havia retornat a una novel·la per a escriure'n una altra relacionada amb aquesta. Per què ara sí? En part perquè moltes persones em van preguntar què va passar tot just després del final de la novel·la de 2003, *Oryx and Crake*. En realitat no ho sabia, però aquestes preguntes m'hi van fer pensar. Aquesta era una raó. L'altra va ser que el tema principal ha continuat preocupant-me.

Quan es va publicar *Oryx and Crake* a molts els semblava que era ciència-ficció –massa surrealista, massa estrany com per ser possible–, però en els tres anys que van passar abans de començar a escriure *L'any del diluvi*, el buit present entre aquell futur suposadament irreal i aquest tan dur al qual sobrevivim sense dificultats s'estrenyia amb molta rapidesa. Què li està passant al nostre món? Què hi podem fer nosaltres per reparar els danys? Quant de temps tenim? I, més important encara, quina és aquesta classe de «nosaltres»? En unes altres paraules, quina classe de persones podria fer front a aquest repte? Haurien de ser les persones entregades. I, si no considerem que val la pena salvar el nostre planeta, per què ens n'hauríem de preocupar?

Per tant, se'm va plantejar la qüestió de la creença inspiradora i, una vegada comptes amb una sèrie de creences, a diferència d'un conjunt de coneixements evidents, llavors tens una religió. Els Jardiners de Déu apareixen breument en *Oryx and Crake*, però en *L'any del diluvi* són fonamentals. Com passa en totes les religions, els Jardiners tenen el seu propi líder, Adam U, i els seus sants i màrtirs als quals honren, els seus dies especials i la seua teologia. Potser semblen estranys i obsessius i, fins i tot, ximples per als qui no en són membres, però es prenen seriosament el que professen, tal com fan els seus predecessors, que ara es troben entre nosaltres. Mentre escrivia aquest llibre he descobert moltes coses sobre jardins en terrats i apicultura urbana!

Una altra qüestió que solia sorgir respecte a *Oryx and Crake* era el tema del gènere. Per què la història la contava un home? Com de diferent hauria sigut si la narradora haguera sigut una dona? Aquestes preguntes em van conduir a Ren i Toby, i després a les seues vides respectives, i també als seus llocs de refugi. Un prostíbul de luxe i un balneari opulent poden ser llocs idonis on esperar que es produïska una pandèmia; almenys hi hauria cafeteries i moltes tovalloles netes.

En el seu llibre, *The Art Instinct*, Denis Dutton comenta que l'interés per la narrativa és innat –adquirit durant el llarg període que la raça humana va passar al pleistocè– perquè la capacitat de contar històries tant del passat com del futur seria un distintiu evolutiu marcat per la selecció natural [que ens ajuda a sobreviure en buscar explicacions i alternatives]. Demà hi haurà un cocodril en el riu, com va passar l'any passat? Si és així, millor no anar-hi. La literatura de ficció que especula sobre el futur,

com *L'any del diluvi*, és una narrativa d'aquesta classe. On estaran els cocodrils? Com els evitarem? Quines possibilitats tenim?»

Margaret Atwood (Font: Amazon)